

Qui ets? (III)

Un relat de: [Sibil-la](#)

QUI ETS? (III)

És com si ara la tingués just al davant... Una cosa blanca, de forma quadrada i un forat al mig que anava sacsejant roba amunt i avall, avall i amunt, entre aigua i sabó suavitzant. No m'ho podia creure, de veritat. Quan jo anava cap al lavabo, que quedava al final de tot el passadís llarg com una serp, vaig veure com una màquina que ens facilita bastant la vida, anomenada popularment rentadora, s'anava desplaçant ella tota sola, com si volgués seguir el ritme d'una música amb els seus passets (potser perquè ara escolto jazz, ja que aquell dia no em feia l'efecte que ballava sinó que havia adquirit quasi vida pròpia i jo volia fotre el camp d'allà pitant!). Evidentment, quan la Senyora Blanca va veure que estava quasi a punt d'encastar-se contra el vidre de la porta, va parar.

Tot seguit, per no pensar que m'estava tornant boja i saber si els altres veien la mateixa imatge absorbida pels meus ulls, vaig cridar tothom. Hi havia les companyes de pis i quan van veure el recorregut que la Senyora havia traçat, es van quedar esblanqueïdes com jo i esmorteïdes per haver d'arrossegar-la fins al seu lloc inicial, el que li havíem assignat.

No ho sé, hi ha dues explicacions possibles: o algú o una força l'empenyia per darrere i li donava l'impuls (però qui?, què?, d'on provenia?) o bé aquella rentadora intel·ligent sabia de teories zen i volia anar a trobar el seu lloc de retir espiritual. Jo el que sé és que la vam deixar on estava al principi, i que anàvem a veure-la única i exclusivament quan era estrictament necessari. Ni més, ni menys.

Crec que a partir de llavors ens va quedar clar qui manava en aquella casa...